

Αργύρης Μπακιρτζής: «Ίσως και να συνεχίσουμε...»

ΤΟΥ Σωτήρη Κακίση

Είναι ιστορία ολόκληρη η ιστορία τους. Αυτοί οι τόσο διάσημοι πια στην Ελλάδα πάντα άγνωστοί μας, είναι πάντα μαζί μας, πάντα μαζί, με τον ιδιαίτερο, τον πάρα πολύ ιδιαίτερο, τρόπο τους. Με των ...φαντασμάτων την έντονη επιμονή, περνώντας μαγικά ανάμεσα από χώρο και χρόνο, οι Χειμερινοί Κολυμβητές από «Το Πάρκο στη Μυροβόλο» ως ανάπτυξης στίλβοντος ποδηλάτου πηγαίνουν μουσικά, στιχουργικά, ψυχικά. Κι όταν επιτέλους ο Αργύρης ο Μπακιρτζής, ο «γραμματέας πια μιας πολυπληθούς ομάδος», η φωνή της ...φωνής τους, αποφασίζει να μιλήσει, πιο πολλά ερωτήματα σαν να έχει παρά απαντήσεις, για όλ' αυτά τα ωραία. Τη συνέντευξη μάλιστα θα την διακόψει συμβολικά το τηλεφώνημα του Γιώργου Κατσαρού, του πάντα ρεμπέτη, εξ Αμερικής, έτσι ώστε να βεβαιωθεί του λόγου το αληθές: πως αλλιώς, τελείως αλλιώς, προχωράνε τα πράγματα για μερικούς ουσιαστικούς ανθρώπους εδώ γύρω, πως τους πραγματικούς ρυθμούς η ζωή η ίδια τους κρατάει πάντα, όχι οι εταιρείες, όχι τα έντυπα, όχι η επαναληπτική, η νευρική και χωρίς νόημα, άχρηστη τελικά, δημοσιότητα.

Σ.Κ.: Υπάρχει μια φήμη ανεπιβεβαίωτη, κύριε Μπακιρτζή, πως αυτόν τον καιρό ξαναγράφετε τον ύμνο του ΠΑΟΚ...

Α.Μ.: Είναι ερώτηση αυτή τώρα; Μου την κάνετε για ν' απαντήσω;

Ναι. Επισήμως!

Γιατί εγώ έχω γράψει έναν ύμνο για τον ΠΑΟΚ, πριν από τη δημιουργία των Χειμερινών Κολυμβητών. Το 1972-73, την εποχή της κυριαρχίας του Ολυμπιακού και του Γουλανδρή...

Αυτό τώρα αποκαλύπτεται. Το' χαμε μήπως αναφέρει τότε στο... «Τρίποντο»;

Όχι. Είχαμε κερδίσει τα Τρίκαλα 2-1, κι έγραφα ένα τραγουδάκι εγώ, για 'κείνη την ιστορική νίκη.

Που έλεγε;

Καλύτερα ας μην πούμε.

Έστω ένα στίχο. Μη μείνουμε με τη γλύκα...

Απευθύνεται στη φτωχολογιά των Τρικάλων και στα ωραία τους κορίτσια...

Στα ...τρίκαλα κορίτσια!

Και καταλήγει: «Με τη δική σου συμβολή, χωρίς να ξέρεις το γιατί, δώσαμε στον αγώνα καινούργιο φως, καινούργιο χρώμα ! ». Στον στρατό ήμουν τότε, κι είχαν έρθει οι φίλοι μου από τη Θεσσαλονίκη και πήγαμε στα Τρίκαλα. Και θυμάμαι πως μου 'χε κάνει εντύπωση που οι πιτσιρικάδες οι τότε οι παλιοί είχαν υποψιαστεί τι γινόταν με Ολυμπιακό και Παναθηναϊκό και φωνάζανε μερικά ωραία. Υπήρχαν οι νέοι ποδοσφαιρόφιλοι και οι παλιοί, και λέγανε διάφορα πλάγια, οι μεν κι οι δε.

Υπήρχαν ...μουσικές ανταλλαγές των ...πετάλων. Είναι μερικά χρόνια από τότε, από το '72, Αργύρη.

Είναι 25 χρόνια.

Τι γινότανε μουσικά εντός σας τότε, πέραν των γηπέδων;

Το '72 έγραφα συνέχεια τραγούδια. Είχα πολύ χρόνο, γιατί φύλαγα συνέχεια ...σκοπιά. Υπήρχαν περίοδοι που φύλαγα κι έντεκα ώρες τη μέρα!

Σας ρίχνανε οι άλλοι;

Όχι, ήμουν σε μια κατάσταση τέτοια. Και με βάζανε και φυλούσα έντεκα ώρες, αλλά πιο μετά δεν φυλούσα πάνω από τέσσερις. Αλλά όταν φυλούσα πολύ, όλες αυτές τις ατέλειωτες ώρες τι να κάνει κανείς, έγραφα τραγουδάκια.

Τα ξέρουμε κι εμείς αυτά τα τραγούδια σας; Τα 'χουμε ακούσει;

Ναι, πολλά από αυτά τα τραγούδια νομίζω πως τα ξέρετε. Όπως τον «Δρόμο», π.χ., το «Νύχτα Μάγισσα», «Στον Παγασητικό». Αλλά είναι κι άλλα, ακόμη ανέκδοτα.

Τότε η μουσική για σας, κύριε Μπακιρτζή, ήταν πιο πολύ αίσθημα;

Πάντα για μένα η μουσική ήταν και είναι πιο πολύ αίσθημα. Εκείνα τα χρόνια που λέμε τώρα, το '72, στη Λάρισα υπήρχε ο Διαμαντάρας κι έπαιζε τζουρά. Και είχα αρχίσει κι εγώ από το '65 να παίζω λίγο μπουζούκι, γιατί κι εγώ από μικρός είχα πάθος με τη μουσική. Με ορισμένα είδη μουσικής, μάλλον.

Όπως;

Με τα δημοτικά τραγούδια. Κι οι φίλοι μου με κυνηγούσαν γιατί τ' άκουγα. Μου λέγανε, «Πως τ' ακούς αυτά; Αυτά είν' όλα ίδια ! ».

Κούνια που τους κούναγε!

Τότε τα πράγματα έτσι ήτανε. Όπως σ' άλλες παρέες λέγανε πως στην κλασική μουσική ειν'

όλα ίδια, ας πούμε. Και είχε πλάκα. Γιατί εγώ στο Πολυτεχνείο άκουγα όλο δημοτικά, και ρεμπέτικα, βέβαια. Είχα μια μανία τότε. Από δεκαοχτώ χρονών πήγαινα κι αγόραζα όλο δίσκους 78 στροφών, κι έτσι τ' αγάπησα και τα ρεμπέτικα. Θυμάμαι όμως που 'χαμε έναν επιμελητή στη Σχολή, που χάθηκε μετά κάπου στην Αμερική, ο οποίος μας λέει μια μέρα: «Ποιος έχει πάρει τον τελευταίο δίσκο των Μπητλς»; Το «Sgt. Peppers...

...Lonely Hearts Club Band»;

Ναι. Κι απ' όλους που άκουγαν μετά μανίας Μπητλς εκείνη την εποχή, ήμουν ο μόνος που τον είχε αγοράσει. Και είχε φανεί πολύ αστείο αυτό. Όπως όταν ψηφίζαμε, επίσης στο Πολυτεχνείο, τα χρόνια της Χούντας, που όλοι αναγνώριζαν το δικό μου το ψηφοδέλτιο από την...αντιφατικότητα των ονομάτων, των προσώπων που ψηφίζα!

Είναι τόσο αντιφατική η μουσική ή αυτό είναι κάτι που απλώς φαίνεται σε όσους δεν πολυγνωρίζουν;

Όχι, όχι. Απλώς έτσι φαίνεται, δεν έχει αντιφάσεις η μουσική. Ή έχει κιόλας... Αλλά τις περισσότερες φορές βρίσκουμε αντιφάσεις εκεί που δεν υπάρχουν.

Μετά τα πρώτα σας μουσικά βήματα στη σκοπιά, στη Λάρισα;

Τα πρώτα βήματά μου ήταν ακόμη πιο παλιά –στο σχολείο. Όπου οι συμμαθητές μου δεν μ' αφήνανε να τραγουδώ μαζί τους, λόγω της ιδιομορφίας της φωνής μου. Κι αυτό το 'χα μεγάλο παράπονο εγώ. Θυμάμαι στην τετάρτη Γυμνασίου, που ταξιδεύαμε στα Γιάννενα και τραγουδούσαν όλοι, και ο καθηγητής μαζί, «Ασ' τα τα μαλλάκια σου», και πήγα κι εγώ να τραγουδήσω, και μου φώναζαν, «Σώπα εσύ!». Και είναι φίλοι μου που ακόμη δεν έχουν αποδεχτεί το που τραγουδώ, ...21 χρόνια μετά! Και δεν έρχονται ποτέ στις συναυλίες, και μου λένε πάντα: «Μα γιατί δεν βάζεις έναν τραγουδιστή να τραγουδήσει; Γιατί τα λες εσύ και τα χαλάς, τόσο ωραία τραγούδια;» !

Έρχεται όλη η Ελλάδα και δεν έρχονται οι συμμαθητές σας;

Ε, όχι κι όλη η Ελλάδα. Έρχονται ορισμένοι άνθρωποι. Και φαίνονται πολλοί επειδή ξανάρχονται, νομίζω, οι ίδιοι...

Λίγο ειν' αυτό;

Άσε δε που υπάρχουν και άτομα μέσα από το συγκρότημα που εξακολουθούν να υποστηρίζουν πως δεν έρχεται κανείς στις συναυλίες μας...

Με τα σωστά τους; Τι πάει να πει αυτό;

Έχουν αυτή την εντύπωση. Πως δεν ενδιαφέρουμε κανέναν, πως δεν έρχεται κανείς να μας ακούσει. Παρά ορισμένα ...ερείπια!

Και κάθε φορά που κατεβαίνετε Αθήνα και γίνετε χαμός, ο ...Κανένας ...ο ομηρικός είναι από κάτω;

Τι να σας πω; Υπήρξε περίπτωση που, ενώ μια συναυλία ήταν ένας θρίαμβος πριν από κάποια χρόνια, ένας από τα παιδιά μου έλεγε «Βάρδε, πάμε να φύγουμε, θα μας ρίξουν

ντομάτες εδώ»! Ενώ ο κόσμος ήταν, μπορώ να σας πω, ενθουσιώδης το λιγότερο, εκείνο το βράδυ.

Μήπως πρέπει να λυθεί επιτέλους αυτός ο γόρδιος δεσμός του...πολύπλοκου ψυχισμού σας μια και καλή; Είναι λίγο ιδιόρρυθμος ο τρόπος όλων σας, αν δεν κάνω λάθος...

Ναι, είναι.

Αυτό όμως σαν να σας τρώει, αλλά και σαν να σας σώζει πάλι, ταυτόχρονα.

Ναι, ως τώρα, ναι. Γιατί πάλι είμαστε σε μια στιγμή που καθόλου δεν ξέρουμε αν θα συνεχίσουμε να υπάρχουμε ως συγκρότημα.

Πολλά χρόνια πάντως είστε κάπως έτσι, ...επιτυχημένα. Όντας και ...μη όντας, εννοώ.

Ναι. Εγώ πιστεύω δε πως ως συγκρότημα έχουμε διαλυθεί εδώ και πολλά χρόνια. Δεν υφίσταται, πιστεύω, πια αυτό το συγκρότημα...

Αυτό είναι πιο προχωρημένο κι από 'κείνο το άλλο πως δεν έρχεται κανείς ποτέ στις συναυλίες σας!

Σαν βρικόλακες ρουφάμε την αγάπη μερικών ανθρώπων !

Μάλιστα. Αλλά κι από την αρχή ...Μπητλς δεν ήσασταν. Η οργάνωση η ...ορθόδοξος ανέκαθεν για σας, νομίζω, ήταν κόκκινο πανί.

Ναι, αλλά από τη στιγμή που φτάνεις να δίνεις 20 συναυλίες τον χρόνο, που πηγαίνουν καλά και βγάζεις και κάποια χρήματα καθόλου ευκαταφρόνητα, νομίζω πως είναι κατανοητό τοις πάσι πως ανήκουμε όλοι μας σε ένα συγκρότημα. Εδώ λέμε πως υπάρχουν μέλη του συγκροτήματος, που, αν τους ρωτήσεις, «Είστε στους Χειμερινούς Κολυμβητές;», θα αναρωτηθούν. Ειλικρινά. Θα πουν «Είμαι στους Χειμερινούς Κολυμβητές;»!

Είστε;

Όχι, εγώ όχι.

Διφορούμενη αυτή η απάντηση πάλι...

Υπάρχουν ορισμένοι που αναρωτιούνται. Δεν σας το λέω ως αστείο.

Και ο Γούντι Άλεν, κι ένα σωρό κόσμος από καταβολής ...Κόσμου, αναρωτιέται: «Υπάρχουμε άραγε;». Και τι μ' αυτό;

Όχι, οι δικοί μας δεν αναρωτιούνται έτσι. Πιο πρακτικά το βλέπουν το πράγμα. Αισθάνονται δηλαδή πως πιο πολύ υπάρχουμε για τους άλλους παρά για μας. Να φανταστείτε πως δεν κάνουμε πια πρόβες. Τα καινούργια τραγούδια τα μαθαίνουμε συνήθως περιμένοντας να αρχίσει η συναυλία. Λέμε: «Δεν λέμε και κα'να καινούργιο;». Κι έτσι τα βγάζουμε. Κι από συναυλία σε συναυλία...

...τα στρώνετε.

Τα στρώνουμε. Μια συναυλία που δώσαμε στην Αθήνα, στις «Γραμμές» το κέντρο, ήταν κυριολεκτικά μια πρόβα πολλών κομματιών. Άλλων που είχαμε να τα παίξουμε δέκα χρόνια κι άλλων που δεν τα 'χαμε σχεδόν ποτέ παίξει. Και τα πρωτοπαίξαμε στη διάρκεια της συναυλίας. Και παρακολουθούσε κι ο κόσμος πώς γίνεται, πώς μαθαίνουμε ένα τραγούδι, ώσπου να φτάσουμε να το παίζουμε κανονικά.

Αυτή όμως, το 'παμε, είναι και η αρετή σας. Που αισθάνεται ο κόσμος πως παρίσταται στη δημιουργία κιόλας, όχι μόνο στις ...εκτελέσεις.

Ναι, από μια άποψη είναι καλό κι αυτό. Θα μ' άρεσε κι εμένα να παρακολουθώ έτσι διάφορα. Ξαφνιάζει βέβαια πολλούς αυτός ο τρόπος αλλά εγώ πια τον βρίσκω αρκετά φυσικό. Δεν το κάνουμε, θέλω να πω, στημένα. Μας συμβαίνει.

Δεν επιδιώκετε, λέτε, τη σύνθεση δια της ...αφαίρεσης. Πάμε όμως πάλι κατά τον «Παγασητικό» σας λίγο.

Όπως είπαμε, οι συμμαθητές μου δεν μ' άφηναν να τραγουδάω. Γιατί έβγαζα μια πολύ διαφορετική φωνή. Εγώ όμως τραγουδούσα μόνος μου συνέχεια. Κι όταν πια έγινα 19 χρονών, κι ένιωθα ήδη γέρος, ή, μάλλον, στο κατώφλι τω γερατειών, και δεν είχα πια ελπίδα να μάθω κανένα όργανο, πως η ζωή ήταν όλη πίσω μου όσον αφορά αυτόν τον τομέα νόμιζα, συνάντησα τον Ισίδωρο Παπαδάμου. Τον μετέπειτα κουμπάρο μου, του βάφτισα το παιδί, τον συνεργάτη μου πια 33 χρόνια. Στον οποίο είπα τότε: «'Ηθελα κι εγώ να μάθω κάποτε μπουζούκι, και δεν τα κατάφερα. Δεν μ' άφησε η ζωή»...

Με ύφος δραματικό, συντετριμμένο ; Αισθανόσασταν στα δεκαεννιά πολύ πιο μεγάλος από σήμερα; Γιατί πολύ μικρός μου φαίνεστε εμένα, ευτυχώς, πάντα.

Αλλά είμαι και γέρος πάντα μαζί. Είμαι μια ζωή, το ξέρετε, στο κατώφλι των γερατειών. Στο πάρτι, λοιπόν, της αδερφής του, που του είπα του Ισίδωρου ό,τι του είπα, ο άνθρωπος αυτός ήταν 15 χρονών τότε, κι είχε δύο μπουζούκια. Οπότε μου 'πε: «Πάρε το ένα. Ποτέ δεν είναι αργά»...

Ο έχων δύο ...μπουζούκια, να δίδει το ένα!

Και έτσι κάθισα κι έμαθα πέντε πράγματα. Στα οποία κι έμεινα, όπως έχω ξαναπεί επανειλημμένως. Αλλά, με τη συνδρομή του Ισίδωρου και των άλλων συνεργατών στο συγκρότημα, ή συνεργατών περιφερειακών κατά καιρούς, είχα κι εγώ κάποια εξέλιξη. Μικρή, αλλά εξέλιξη.

Και η αρχή σας η ...αντιεπαγγελματική;

Εγώ από το 1969 γράφω τραγούδια. Επί δέκα, δώδεκα χρόνια όμως, με τον Ισίδωρο λέγαμε: «Γιατί να τα βγάλουμε;». Και «γιατί, γιατί, γιατί;» συνέχεια, κι έτσι δεν τα βγάζαμε. Όμως η αλήθεια είναι πως το '74-'75 είχαμε κάνει μια πολύ καλή ηχογράφιση, με τον Ισίδωρο και τον Χοντρογιάννη τον Σταμάτη, τον αρχιτέκτονα, που ζει στη Ζάκυνθο.

Την οποία;

Την οποία πήγα στην Αθήνα σε μια εταιρεία δίσκων και την έδειξα σε έναν πολύ συμπαθή και μη εξαιρετέο κύριο. Κι αυτός μου 'πε: «Εσείς είστε αρχιτέκτων, έχετε μια τέχνη μείζονα. Η μουσική είναι τέχνη ελάσσων. Τι θέλετε τώρα; Πρέπει ν' ασχοληθείτε πολύ με πολλά, να βγαίνετε, να τα διαφημίζετε τα τραγούδια σας. Πως μπορείτε εσείς;». Και συμφώνησα κι εγώ. «Μπορείτε όμως», μου είπε επίσης, «να μου αφήσετε τους στίχους σας, τα τραγούδια σας, και έχομε καλούς τραγουδιστάς, τον Πουλόπουλο, τη Χωματά, κι άλλους πολλούς στην εταιρεία μας, να προωθήσουν ενδεχομένως κάποια εξ αυτών».

Άλλη μέθοδος: Χειμερινοί Κολυμβητές ...Νέο Κύμα!

Μάλιστα συμπλήρωσε πως τα τραγούδια μας είχαν ύφος κανταδόρικο, που δεν είχε πια πέραση στην εποχή εκείνη. Με εντυπωσίασε δε τότε εμένα το γεγονός πως υπήρχαν εκεί γύρω και κάτι σίχοι του Ελύτη, δεν ξέρω για ποιον δίσκο που ετοιμαζόταν τότε, τους οποίους στίχους ο διευθυντής της εταιρείας είχε ο ίδιος διορθώσει, και μάλιστα προς το καλύτερο! Εγώ τον αγαπούσα τον Ελύτη από πιο παλιά, κι είχα μελοποιήσει και την «Τρελή Ροδιά», που παραμένει μάλλον το πιο αγαπημένο μου μουσικά τραγούδι...

Άρα, σοκ στην Πρωτεύουσα! Και;

Περνούσαν τα χρόνια κι εμείς συνεχίζαμε να λέμε: «Γιατί να βγάλουμε δίσκο;», και πάλι «γιατί» και «γιατί». Ώσπου έφτασε μια στιγμή που σταμάτησαν τα «γιατί», που βαρεθήκαμε, ήρθε εποχή κάποιας δράσης, και βγάλαμε τον πρώτο δίσκο. Το '80.

Τέρμα πάλι η πολλή ...σκοπιά κι οι ...ρεμβασμοί οι πολύ μεγάλοι!

Είχαμε ήδη γνωριστεί και με δυο-τρεις άλλους μουσικούς, με τους οποίους είχαμε κολλήσει καλά, με τον Σιγανίδη, με τον Πολυζωΐδη, και βγήκε ο πρώτος δίσκος.

Μεγάλη επιτυχία.

Ναι, έκανε πολλή επιτυχία. Για έναν δίσκο ανεξάρτητης παραγωγής, χωρίς υποστήριξη, πήγε πάρα πολύ καλά. Ίσως έπεσε και σε μια περίοδο που δεν υπήρχαν ανεξάρτητες παραγωγές, και υπήρχε και κάποια κούραση από διάφορα άλλα μουσικά πράγματα.

Και σας «βάφτισε» κιόλας, γιατί ως τότε ...τίτλος δίσκου ήσασταν, όχι συγκρότημα, όπως σας ξέρουμε από τότε και μετά.

Ναι. Εμένα δεν μ' άρεσε καθόλου αυτό το όνομα. Μ' ενοχλούσε πολύ αυτό το «Χειμερινοί Κολυμβητές», Νέο Συγκρότημα. Γιατί πρόκειται για κάτι πολύ προφανές. Που δηλώνει αμέσως αυτό που είναι. Έχει, δηλαδή, ένα λίγο φτηνό, για μένα, συμβολικό περιεχόμενο.

Πώς θα θέλατε να λέγεστε καλύτερα, κύριε Μπακιρτζή;

Θα μπορούσαμε να ονομαζόμασταν «Κασμάδες», ας πούμε. Που έχει ένα συμβολικό περιεχόμενο, αδύνατον όμως να το καταλάβει κανείς.

Έχει σχέση με το εργαλείο ή είναι όνομα ...χωριού ολόκληρου;

Συγγνώμη, αλλά δεν μπορώ να σας το αποκαλύψω. Έχει σχέση με τις σχέσεις ανδρών-γυναϊκών. Με τη μάχη των δύο φύλων.

Την οποία αποκρυπτογραφείτε αενάως... Ως «Χειμερινοί Κολυμβητές» πια αρχίσατε νέο, μέγα κύκλο αναρωτήσεων;

Συγκροτηθήκαμε εις ...σώμα και αρχίσαμε να κάνουμε μερικές συναυλίες. Υπήρχε δε μια ικανοποιητική ανταπόκριση, ιδίως στη Θεσσαλονίκη και στην Αθήνα, η οποία επεκτάθηκε και σε άλλες πόλεις αργότερα. Και είχαμε, ήδη από 'κείνα τα χρόνια, '81, '82, '83, συναυλίες στην επαρχία με μεγάλη επιτυχία.

Όπως;

Όπως στη Ρόδο. Στην Καλαμάτα. Στον Βόλο. Στη Λάρισα. Στην Καβάλα πολύ, στη Θάσο. Και είχαμε κι άλλες με ...παταγώδη αποτυχία. Είχαμε παίξει σ' ένα φεστιβάλ του «Αντί», αμέσως μόλις είχαμε βγάλει δίσκο, και πριν από μας τραγουδούσε ο Παπάζογλου. Και τους είχε «φτιάξει» με διάφορα τραγούδια ανατολίτικου περιεχομένου, κι ο κόσμος ήθελε να χορέψει. Και βγήκαμε εμείς μετά, κι οι άνθρωποι τρελάθηκαν.

Τι ...αντί ήσαν όλοι εκεί; Δεν τη θέλανε πραγματικά την ...αντίστιξη;

Αφού ο Σιγανίδης κι ο Πολυζωίδης ...σταμάτησαν, οι μόνοι από τους πέντε μας με ...κλασική παιδεία και σπουδές σε ωδεία. Και μείναμε οι υπόλοιποι πάνω, κι επιμέναμε.

Είχαν πάει με το κοινό και οι δικοί σας;

Ναι, αλλά δεν φώναζαν. Είχαν απλώς μπερδευτεί με τον κόσμο...

Ιστορική συναυλία, κατά τη γνώμη μου.

Ναι, πολύ. Γιατί ξαναπαίξαμε στο «Αντί» μετά από πολλά χρόνια, με μεγάλη αποδοχή, αλλά δεν τη θυμάμαι αυτή τη συναυλία τόσο όσο την πρώτη... Μια άλλη φορά, παίξαμε στη Βέροια, κι ήταν τόσο λίγα τα άτομα που τους χαιρέτησα εγώ δια χειραψίας όλους. Αλλά η συναυλία ήταν πάρα πολύ ωραία. Γενικά πάντως από κόσμο καλά πάμε. Και οι πιο ωραίες συναυλίες είναι αυτές που δίνονται σε άγνωστο κοινό, ενώπιον ανθρώπων που καθόλου δεν μας ξέρουν, νομίζω. Όταν υπάρχουν και γέροι και παιδιά μαζί, στη Σαμοθράκη, στα Γιαννισά, στην Αραβησσό. Σ' ένα χωριό της Σαλαμίνας...

Ως ...Σαλαμινομάχοι!

Τώρα τι δουλειά είχαμε κι εκεί; Σε μια πλατεία του χωριού, και περνούσαν αυτοκίνητα, κι ήτανε κάτι παιδάκια που μας άκουγαν... Συναυλίες δηλαδή που αρχίζουν χωρίς να ενδιαφέρουν κανέναν, και σιγά σιγά πολλές φορές τους κερδίζουμε. Και υπάρχει ξαφνικά μεγάλη συμμετοχή όσο περνάει η ώρα.

Αυτό το ...μοτίβο λοιπόν που επανέρχεται μοιάζει να 'ναι, τελικά, η πεμπτουσία σας: Δεν ενδιαφέρετε, δεν ενδιαφέρετε, και φτάνετε σιγά σιγά να ενδιαφέρετε σχεδόν όλον τον κόσμο!

Αυτό το λέτε εσείς βέβαια. Ενώ τα άτομα του συγκροτήματός μας που πιστεύουν πως δεν ενδιαφέρουμε κανέναν έχουν άποψη εκ διαμέτρου αντίθετη της υμετέρας.

Καλώς. Αγαπάτε και δύο καλλιτέχνες, αρχαίους επίσης, εσείς: τον Σταύρο Καραμανιόλα και τον υπεραιωνόβιο ελληνοαμερικανό ρεμπέτη, τον Γιώργο Κατσαρό.

Ναι. Με κατηγορούν πάλι κάποια μέλη του συγκροτήματος για γεροντολατρία. Αλλά η αλήθεια είναι πως κι εγώ αισθάνομαι πιο ξεκούραστα με τους ηλικιωμένους ανθρώπους. Δεν με επιβαρύνουν σε τίποτε, οι μάσκες είναι πιο πεσμένες, η παρέα τους είναι πιο ευχάριστη. Αυτό το 'χω πάλι από μικρός. Από μικρός κάνω ωραία παρέα με μερικούς γέρους. Τον μπάρμπα-Σταύρο τον γνώρισα επειδή ήταν γείτονάς μου σ' ένα χωριό που έχω ένα σπίτι, και φυσικό ήταν...

«Να σας δώσει λεύτερο για τον μπαξέ του»... αργά ή γρήγορα.

Ναι. Και τον Κατσαρό τον αγαπούσα πολύν καιρό προτού τον γνωρίσω.

Πώς και;

Ίσως επειδή, σε κάποια πολύ μακρινή αντιστοιχία, αισθανόμουν μια «καλλιτεχνική» και ψυχική συγγένεια μαζί του. Δεν μ' άρεσε ένα συγκεκριμένο είδος μουσικής ποτέ. Πάντα είχα πολλά είδη που μ' άρεσαν. Μάλιστα, σας εξομολογούμαι πως πολύ πιο ευχάριστα τραγουδώ τραγούδια ιταλικά ή οπερέτες, από τα δικά μου. Βέβαια και ορισμένα δικά μου, δεν λέω, ευχάριστα τα τραγουδώ...

Τα 'χε και τα δίκια του ο ...δικτάτωρ!

Ή με τα δημοτικά, που λέγαμε. Κάτι αντίστοιχο έκανε κι ο Κατσαρός. Και πρέπει να ξέρετε πως τον Αλ Καπόνε και τον Μπόγκι Τζο, έναν άλλον γκάγκστερ της εποχής, ο Κατσαρός τους κατέκτησε με ιταλικά τραγούδια του τότε. Δεν τους κατέκτησε με τα ελληνικά του τραγούδια. Όταν πήγε ο Μπόγκι Τζο και ζήτησε ένα ιταλικό τραγούδι, που το τραγουδούσαν τενόροι, το ήξερε ο Κατσαρός, και του πήρε πέντε χιλιάδες δολάρια. Το 1929. Ο Κατσαρός δεν ξεχώριζε κι αυτός είδη στη μουσική. Ξεχώριζε μόνο τα τραγούδια που ο ίδιος αγαπούσε. Ενώ υπάρχουν άλλοι, και στο συγκρότημα μας μέσα, που έχουν καλλιτεχνικό έργο, και τους αρέσει ένα συγκεκριμένο είδος μουσικής...

Που δεν θ' αγοράζαν ίσως ποτέ τους Μπητλς την εποχή που θα 'ταν με τα δημοτικά παθιασμένοι;

Έτσι με τον Κατσαρό. Πολλές φορές που ακούγαμε αργά τη νύχτα τα πιο αγαπημένα μας τραγούδια μ' έναν φίλο μου ψάλτη, και κουμπάρο μου, τον Φίλιππο τον Παπαφιλίππου, ακούγαμε Κατσαρό πάντα. Όταν θέλαμε να σιωπήσουμε και να ξεκουραστούμε.

Και να πιάσετε επαφή με την...Αιωνιότητα.

Και ξαφνικά μαθαίνω, το 1988, πως είχε έρθει ο άνθρωπος στην Αθήνα. Πως ζούσε! Ενώ εμείς νομίζαμε πως είχε πεθάνει από το 1950, και πιο νωρίς!

Εκατό ήταν τότε ήδη;

Ενενήντα εννιά, μόνον. Ήταν πολύ ακμαίος τότε, σε άριστη, μπορώ να πω, κατάσταση, και με τα κορίτσια και μ' όλα...

Εφέτος όμως συνελήφθη εν Αμερική να οδηγή ακόμη αυτοκίνητο, στα 107 του !

Τώρα τον είδα λίγο πιο σπασμένο, ομολογώ. Βέβαια, τις ασκήσεις που κάνει καθημερινά τις γυμναστικές ο Κατσαρός, κι εσείς κι εγώ, κύριε Κακίση, που γυμναζόμαστε...

Κι είμαστε και ...χειμερινοί κολυμβητές...

Δεν μπορούμε να τις κάνουμε. Είναι αδύνατον δηλαδή. Και δύο χρόνια να προετοιμαζόμασταν εντατικά, ποτέ δεν θα μπορούσαμε να τον μιμηθούμε. Τις ασκήσεις δε αυτές ο Κατσαρός τις κάνει ήδη ...90 χρόνια. Και τον ρώτησα κάποτε πού τις έμαθε αυτές τις ασκήσεις, και μου απάντησε πως του τις έδειξε ο ...Βασιλεύς Κωνσταντίνος ο Α'!

Αυτό πια κι αν είναι!

Του τις έδειξε την πρώτη δεκαετία του αιώνα μας, όταν η μητέρα του Κατσαρού ήταν μαγείρισσα στ' Ανάκτορα. Και αυτός μικρός γυρνούσε εκεί κι έβλεπε τον Κωνσταντίνο να τις κάνει, και τις κόλλησε, και τις κάνει ανελλιπώς από τότε. Εφ' όρου ζωής.

Και ο Κωνσταντίνος έχει πεθάνει από το '22...

Κι αυτός τις συνεχίζει ακόμη. Αλλά ο Κωνσταντίνος ήταν παντρεμένος, ενώ ο Κατσαρός δεν παντρεύτηκε ποτέ...

Μετά τον πρώτο σας δίσκο, κύριε Μπακιρτζή, έχουν περάσει και για σας αρκετά ...ευδόκιμα χρόνια.

Κάναμε άλλους τρεις δίσκους, συνεργαστήκαμε με αρκετά σχήματα εκτός γκρουπ, τον Διονύσιο Ρούσσο, την Μπάντα της Φλώρινας, τους «Ροκς», τη χωροδία αυτή των υπερηλίκων του Μεσοπολέμου... Οι οποίοι δεν μπορούν πλέον να εμφανίζονται γιατί ορισμένοι εξ αυτών είναι πια κατάκοιτοι, σε βαθιά γεράματα. Αν και άλλοι διατηρούνται μια χαρά, εκ των ιδίων. Συνεργαστήκαμε και μ' άλλα παιδιά, όπως με τον Πάσπα...

Που χάθηκε τραγικά, πριν από μερικά χρόνια.

Ναι. Ή με τον Θοδωρή τον Ρέλλο... Οι Χειμερινοί Κολυμβητές δηλαδή «απλώθηκαν» λίγο μες στον χρόνο και στον χώρο.

Είστε και ανοιχτοί, τελικά, πολύ.

Και, συγχρόνως πάλι, πολύ κλειστοί. Εγώ το φανταζόμουν από παλιά ν' απλωνόμασταν πολύ. Αλλά δεν έρχονται τα πράγματα όπως τα φανταζόμαστε πάντα. Έχουμε κι ένα κομμάτι πολύ εσωστρεφές.

Πάλι δικό σας όμως.

Εγώ τείνω πάντα στο να γίνουμε πάρα πολλοί. Τείνω προς το να μην τραγουδάω πια, στο να εκτελώ μόνο χρέη γραμματέως μιας πολυπληθούς ομάδας.

Να τραγουδάει η Όλια Λαζαρίδου στη θέση σας;

Η Όλια είχα ακούσει πως ήθελε να τραγουδήσει, αλλά δεν της άρεσε όπως τραγουδούσε. Εγώ νομίζω πως τραγουδάει πολύ ωραία.

Μπορεί να 'ρχεται όποτε θέλει;

Βέβαια, δεν είναι υψίφωνος να πει ορισμένα τραγούδια. Τραγουδάει με τον δικό της τρόπο.

Ως ηθοποιός;

Όχι. Ως ...Όλια.

Σαν να 'ναι η μικρή ανιψιά σας Φανή, που λέει και το διάσημο ελληνογαλλικό τραγούδι σας. Εσάς, Αργύρη, το πιο αγαπημένο σας απ' όλα τα τραγούδια, ποιο είναι;

Υπάρχει ένα αργό τραγούδι. «Ο κυρ-Βοριάς παράγγειλε σ' όλων των караβιώνε: -Καράβια π' αρμενίζετε, κάτεργα που κινάτε, εμπάτε στα λιμάνια σας. Γιατί θε' να φυσήξω, ν' ασπρίσω κάμπους και βουνά...». Αυτό θα 'θελα πολύ να το τραγουδήσω, αλλά μου 'ναι δύσκολο. Μπορεί να το τραγουδήσω όμως καμιά φορά, να το πω ωραία.

Και ως Χειμερινοί Κολυμβητές; Πού θα πάει, λέτε, αυτή η γλυκιά ιστορία σας;

Δεν ξέρω. Το συγκρότημα αυτόν τον καιρό είναι σαν να δίνει τις τελευταίες του συναυλίες. Αλλά επειδή αυτό μας έχει ξανασυμβεί, όχι βέβαια τόσο έντονα όπως τώρα, ίσως και να συνεχίσουμε. Γιατί εγώ νομίζω πως τώρα σαν ν' αρχίζουμε να παίζουμε καλά. Πως τώρα έχει αρχίσει να βγαίνει κάτι που μας ευχαριστεί κι εμάς πολύ.

Κάνετε σαν τον μέγιστο κινέζο ζωγράφο, που είπε στα ενενήντα του πως, τώρα που κατάφερε να ζωγραφίσει επιτέλους ένα ψάρι σωστά, δεν έχει πια χρόνο μπροστά του;

Εμείς όμως έχουμε χρόνο, νομίζω. Δεν ξέρω. Εγώ εύχομαι να συνεχίσουμε. Ειδάλλως θα βρούμε άλλες διεξόδους. Θα κάνουμε άλλα συγκροτήματα. Αλλά είναι κρίμα. Ένα τόσο αρχαίο συγκρότημα...